

Розділ 1

Відчайдушний крик Волтера все ще лунав у голові Еріка. Змішувався з хаотичними думками, немов отрута з кров'ю, приносячи тілу пекучий біль. Вгризався в душу, відриваючи шматок за шматком, та кидав на покриті іржею залізні цвяхи своєї нездорової помсти.

Ерік, шморгаючи носом, витер з обличчя сльози й кров хусткою Чарльза та пошкунтильгав до автомобіля.

— Відпусти мене, йолопе! — обурено вигукнув Волтер своєму водієві.

— Усе добре, Джоне, — одночасно з ним співчутливо промовив Чарльз, поплескавши юнака по спині. — Пробачте за ті безглузді питання. Вам більше не потрібно розмовляти з ним. Це не виправить ваше непорозуміння.

«Непорозуміння? — насміхався про себе Ерік. — Через це *непорозуміння* Волтер довів до самогубства невинну людину. Цікаво, він хоча б шкодував про скоєне?»

Сідаючи в автомобіль, Джон жодного разу так і не глянув на Волтера. Що б той не кричав, як би не виривався та не кликав його, юнак ліг на заднє сидіння й дістав телефон. Яскраве світло екрана змусило примружитись. Несподівано Ерік помітив невеличку тріщину на склі мобільного. В мить вона перетворилась у символ його особистих спогадів. Десь там, у середині Еріка, щось знову зламалося. Частина його душі надломилася, розрізаючи гострими краями серце. На подив, воно виявилось набагато м'якше, ніж він очікував.

— Я відвезу вас до лікарні, — схвильовано сказав чоловік та завів мотор.

Виїхавши на дорогу, Чарльз зателефонував Дженніфер і розповів про всю ситуацію. Ерік не чув відповіді, але його водій напружено ковтнув та декілька разів кивнув, за щось перепрошуючи. Потім він продиктував адресу лікарні й поклав слухавку.

Увесь цей час Джон продовжував лежати, згорнувшись на задньому сидінні та витираючи хусткою кров із носа. Він начебто хотів кудись зателефонувати або комусь написати, але безцільно втупився на яскравий екран, знову і знову відтворюючи в пам'яті аварію та звинувачення Волтера.

У чому могла бути винна маленька дитина? Що вона зробила? Хіба Джон міг знати, що трапиться аварія і батько з Лілі загинуть? Хіба п'ятирічний хлопчик міг припустити, що таке взагалі можливо? Він тільки збирався до першого класу. Малюк-то й писати не вмів. Джон просто любив океан.

— Містере Вінс, з вами все гаразд? — обережно запитав помічник, продовжуючи пильнувати за дорогою.

— Ні, не гаразд, — хрипким голосом апатично відповів юнак. — Подивися на мене. Хіба в мене може бути все гаразд?

Чарльз важко зітхнув та замовк.

«Лайно трапляється, — щоразу казав собі Ерік. — Просто встань і йди далі».

Але як це зробити зараз, після повернення всіх спогадів та минулого болю Джона? У нього просто не вистачало сил — ноги підкосилися, він втратив рівновагу, втомився постійно вставати знову і знову. Коли ж розірветься це довбане замкнене коло? Коли ж він нарешті вирветься з цього нескінченного лайна? Скільки за своє життя йому ще доведеться витерпіти? Скільки разів йому ще падати?

Юнак ковтнув гіркий клубок, переглядаючи сповіщення та пропущенні дзвінки. Грей так і не зателефонував. Він навіть не прочитав його повідомлення. За весь день другий головний герой не поцікавився, що могло трапитися з Джоном?

Переступивши через гордість, розбитий морально та фізично, Ерік набрав номер Грея, але телефон абонента був вимкненим. Він гірко посміхнувся, витираючи сльози. Хлопець перестав взагалі щось розуміти в цьому світі. Але ж саме він створив «Виродка». Це його плід фантазії, його письменницька вигадка. Бургер має бути богом

цього світу, творцем... Однак, зрештою, історія вийшла з-під контролю, а персонажі вирішили жити за своїми правилами.

Ерік тремтячими руками з розбитою шкірою на кісточках почав друкувати повідомлення:

«Тобі на мене зовсім начхати? Чудово. На цьому й закінчимо наші стосунки. Гроші за роботу я відправлю на рахунок, який ти мені скинеш у повідомленні», — недовго думаючи, натиснув відправити.

Саме у такому стані ми робимо найбільші помилки у своїх рішеннях. Починаємо себе жаліти, звинувачуючи весь світ у нашому болю. Всередині зростає образа та врізається гострими шипами в серце. Хочеться, щоб нас обійняли й пожаліли, сказали, наскільки ми важливі в їхньому житті. В ті хвилини Ерік бажав цього понад усе, але отримав лише мовчання, а його втомлений мозок не хотів міркувати тверезо. Чаша переповнилася, і всі сховані почуття загрожували виплеснутися на Грея лише тому, що його не було поруч, коли Ерік цього потребував.

Невдовзі вони прибули до лікарні й Джону надали всю потрібну допомогу. Юнак сидів на дивані в холі й чекав на маму. Він механічно клацав телефоном, постійно повертаючись до історії листування з Греєм.

«Ти міг би хоч написати причину свого ігнора?» — надрукував і одразу стер.

Подумав трохи й вирішив відправити інше повідомлення:

«А як же наше побачення?» — знову стер, нервово покусуючи губи.

— Ні... Ну й чорт із тобою... — пригнічено пробурмотів і підвівся, прибравши телефон до кишені.

— Ви куди? — поцікавився Чарльз, відволікаючись від книги.

— До вбиральні, — байдуже кинув Джон.

Критично оцінивши у віддзеркаленні свій пошарпаний вигляд, Ерік вийшов із туалету та попрямував повз ліфт назад до Чарльза. Раптово йому в голову прийшла одна дурниця. Він натиснув на кнопку виклику ліфта та

почав чекати на нього. Юнак увійшов усередину і вирушив на верхній поверх. Через кілька хвилин і десяток сходинок Ерік потрапив на дах, обережно причинивши двері.

Він підійшов до самого краю та подивився униз: стовпотворіння машин снували нічним Нью-Йорком, ліхтарі освітлювали вулиці, яскраві вітрини магазинів запрошували покупців привабливим виглядом. Вдалині було чути сигнали автомобілів, а свіжий, майже осінній, вітер заплутувався у волоссі, насичуючи легені киснем.

Вивчаючи далеке місто, Ерік усвідомив, як це страшно — сидіти на краю подібної будівлі, думаючи про стрибок. Розуміючи, що лише один крок відділяє життя від смерті. Описуючи сцену самогубства Джона у свої шістнадцять років, Ерік не міг уявити подібне почуття повною мірою. Єдине, що юнак тоді відчував — це безмірний жаль.

Однак зараз ці думки викликали холодний потік мурашок шкірою. Було справді страшно уявити падіння. Як тіло, наче ганчір'яна лялька, вдаряється об землю, а людина, яка нещодавно сміялася, говорила, мала з кимось спільне минуле та могла створити спільне майбутнє, перетворюється на ніщо, залишивши по собі болючий слід у спогадах близьких. Як він посмів убити Джона? Як Ерік наважився принести стільки болю його родині? Яке право він мав вбивати Меггі й розбивати серце Чарльзу? Та ким він себе уявив?! Що він розраховував цим досягти? Викликати сльози у скупих на почуття читачів? Створити прекрасний кінець для головного героя-виродка, на який той навіть не заслуговував? Що він хотів сказати своєю книгою? Яким же він був ідіотом! Повним жалюгідним кретином!

Ерік дістав телефон і відкрив чат із Меггі. Його повідомлення було прочитане. Другорядний персонаж, який раніше не мав у житті письменника жодного сенсу, раптово набув форми й душі. Ерік знав, що вона не відповість на дзвінок, але так само знав, що вона на нього чекає. Він розумів — саме через те, що Джон був їй занадто дорогий,

Меггі зберігала глибоку образу в серці. І тому вирішив відкритися:

«Пробач, я не дотримав жодної зі своїх обіцянок. Весь цей час я намагався втекти від психопата сім'ї Джексів, — пальці завмерли над клавіатурою, Джон протяжно видихнув і зважився. — Він бив, шантажував мене та згвалтував. І ти мала рацію. Він мене не гідний», — Ерік вагався ще кілька секунд перед тим, як натиснути «відправити».

Хлопець не намагався поскаржитися чи зіграти на емоціях хворої дівчини. Він просто сказав правду, згорнув чат та повернув телефон до кишені.

З неба зірвалися перші краплі дощу, доторкнувшись до щік Джона. Важкі й холодні, вони змусили його здригнутися і прийти до тями. Вода падала повз юнака та зрештувала місто. Вона розбивалася об вікна, листя й дороги. Люди наступали на мокрі плями, ховалися під парасольками, в місцевих кафе, магазинах, а Ерік не рухався з місця — підняв голову та заплющив очі. Шум дощу ставав дедалі гучнішим, вітер змінював його напрямок і тональність, а Ерік просто слухав. Краплі намочили волосся й одяг, стікали чубчиком, обличчям, омиваючи від народження самотню душу. Юнак хотів би, щоб цей дощ пронизав його наскрізь і змив увесь біль. Але скільки б він не стояв, скільки б не чекав, цього не сталося.

— Вільям... — прошепотів Ерік та розплющив очі, дивлячись у темне небо. — Якби в мене був другий шанс, я б і тобі сказав правду.

Він сумно опустив голову та покрокував до дверей. На половині шляху телефон вибухнув до жалю знайомою мелодією. Ерік дістав його й прочитав напис на екрані «Меггі». Вона сама зателефонувала, варто було лише довіритися. Підібгавши губи, юнак підняв слухавку.

— Чому? Чому ти не сказав мені раніше?! — зі злістю вигукнула Маргарет.

— Я не думав, що тобі це важливо, — Ерік встав під навісом біля дверей, ніяково потерши обличчя.

— Як це може бути не важливо?! Твоя мама знає? Батько знає?

— Знають, — хрипло відповів Джон. — Я просто хотів, щоб ти теж дізналася. Я не ігнорував тебе, не уникав. Джекс сказав, що нашкодить тобі й твоєму батькові, тому мені доводилося бути постійно з ним. Я розумію, що зараз, немов якийсь довбаний герой, вигороджую себе, виправдовуюся. Насправді я далеко не герой. Я егоїстична, холодна людина, але навіть такі, як я, можуть відчувати любов. Я вірю в це та намагаюся перестати розчаровувати тих, хто любить мене.

— Джо-оне... — зі співчуттям протягнула Мергі, — ти не розчарував мене. Ти не холодний і не егоїстичний. Я знаю тебе з дитинства. Але після того, як зустрів його, ти почав віддалятися. І я ревнувала. Адже ти завжди був лише моїм другом. Я винна не менше.

Вони обидва замовкли, лише шум дощу проникав крізь їхні подихи.

— Забудь те, що сталося. Він за все заплатить, — рішуче сказала Мергі. — А я буду щодня молитися, щоб у нього відпав член.

Ерік гмикнув:

— Забути? Ні, я ніколи не зможу забути, а ось молитви — це не погано. Хто знає, які дива бувають у світі.

Вони нарешті поговорили й порозумілися. Ерік більше не давав їй обіцянок, а Мергі їх не вимагала. Любов і дружбу не випросиш. Кожен, хто занадто зайнятий для тебе та не має часу навіть на одне повідомлення, тебе не гідний. Справжні почуття та щирі вчинки, що йдуть від серця, найсильніші — їх ніщо не здолає. Якщо хтось чогось не робить, то він того просто не хоче. Тому вони вирішили, що бачитимуться, коли обидва цього побажають, але саме в той момент Еріку хотілося бачити її щодня. Варто лише дати обіцянку собі й зрозумієш, якою міццю вона володіє.

Ерік покинув дах саме з цією обіцянкою.

Поки він перебував у ліфті, зателефонував Чарльз і сповістив про прибуття місис Вінс. Невдовзі з усмішкою на обличчі Джон привітав маму та зловив на собі суворий стурбований погляд.

— Ну, і навіщо ти до нього знову підійшов? — почала спокійно, але з докором молода жінка. — І чому ти мокрий? Ерік глянув на Чарльза та знову перевів погляд на Дженніфер:

— Я хотів дізнатися, за що він мене так ненавидить, а мокрий, тому що потрапив під дощ.

— Дізнався?

— Дізнався, — сумно усміхаючись, протягнув Джон.

— А де ти знайшов дощ?

— На даху...

Дженніфер втомлено зітхнула та взяла сина під руку, ведучи до машини з холу лікарні:

— Він більше тебе не потурбує, — серйозно сказала вона. — Його відправлять до Європи на чотири місяці в медичний центр.

У душі хлопця все здригнулося та затряслося від небувалої радості.

— Це правда? — він зупинився та здивовано подивився на Дженн.

— Я ж сказала, що захищу свого сина, — серйозно промовила місис Вінс. — Я наполягала на виправній колонії, але звісно ж, для сім'ї Джекс та їхнього спадкоємця подібне неможливо. Зійшлися на цьому, хоча я досі незадоволена. Через чотири місяці він, найімовірніше, все одно повернеться. Рейчел пообіцяла, що навіть після повернення цей виродок до тебе не наблизиться, але, якщо вона порушить слово, нам доведеться вжити інших заходів, — продовжувала суворо доповідати матір, дивлячись на побите обличчя сина. — Більше ніколи нічого не приховуй від мене, зрозумів? — з докором штовхнула його пальцем у плече.

Розпливаючись у щасливій усмішці, Ерік швидко закивав та міцно обійняв тендітну жінку. Юнак був настільки задоволений та зворушений турботою матері, яку майже не знав, що ледь не пустив ще одну чоловічу сльозу. Нарешті була досягнута його мета: позбутися Волтера.

Сівши в машину, Дженніфер не питала, чому знущалися з її сина. Вона добре знала свого спокійного, милого